

A Pécsi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság

Bf.I.48/2018/3. szám

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2018. évi december hó 18. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

ítéletet:

A másodfokú bíróság az emberkereskedelem előkészületének vétsége és más bűncselekmény miatt **vádolt** ellen indult büntetőügyben a Zalaegerszegi Törvényszék 3.B.13/2017/29. számú ítéletét akként változtatja meg, hogy az eljárás során felmerült, összesen 206.860 (kettőszázhatvan-nyolcszázhatvan) forint bűnügyi költségből 135.320 (egyszázharmincötezer-háromszázhusz) forintot a vádlott köteles megfizetni, míg a fennmaradó 71.540 (hetvenegyezer-ötszáznegyven) forintot az állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az elsőfokú bíróságot az összbüntetési eljárás lefolytatása iránti intézkedés megtételére hívja fel.

Indokolás

A Zalaegerszegi Törvényszék a 2018. évi május hó 16. napján meghozott 3.B.13/2017/29. számú ítéletével a vádlott büntetőjogi felelősségét a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 200.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő, folytatólagosan elkövetett kerítés büntetében, valamint a Btk. 192.§ (7) bekezdésében meghatározott emberkereskedelem előkészületének vétségében állapította meg. Ezért, mint többszörös visszaesőt, halmazati büntetésül 5 év szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban határozta meg, melybe beszámította az előzetes fogvatartásban töltött időt. Emellett megállapította, hogy a szabadságvesztésből feltételes szabadságra nem bocsátható. A vádlottal szemben 15.000 forint összegben vagyonekobzást rendelt el. Rendelkezett továbbá a büntetőeljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság fenti ítélete ellen a vádlott és védője enyhítésért fellebbezett. Az ügyészség az ítéletet tudomásul vette.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában a jogorvoslattal megtámadott ítélet - helyes indokainál fogva történő - helybenhagyására tett indítványt azzal, hogy a fellebbezéseket a másodfokú bíróság tanácsülésen bírálja el.

A vádlott és védője a törvényes határidőben nyilvános ülés vagy tárgyalás kitűzését nem indítványozták.

Az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetését követően, a 2018. évi július hó 1. napján hatályba lépett

a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.), melynek rendelkezéseit a 868.§ (1) bekezdése értelmében - bizonyos kivételekkel - a hatálybalépésekor folyamatban lévő eljárásokban is alkalmazni kell. Hangsúlyozni szükséges azonban, hogy a Be. 870.§ (1) bekezdése alapján a törvény hatálybalépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásban az ezt megelőzően, a korábbi jogszabályok szerint végzett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha ezt a törvény másként szabályozza.

Ennek megfelelően a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság fellebbezéssel sérelmezett ítéletét - az ügyészi indítvánnyal ellentétben - a Be. 590.§ (1) bekezdése alapján a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. Ennek oka az volt, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet kihirdetését követően a jogorvoslati nyilatkozatokra való kioktatást még nem az új törvénynek megfelelően fogatosította; ekként a fellebbezésre jogosultak nyilatkozataikat nem a Be. szabályainak ismeretében, vagyis a korlátozott felülbírálat lehetőségének tudtában tették meg. Ez azonban nem vezethet eljárási jogainak sérelméhez; a felülbírálat ezért a Be. 590.§ (2) bekezdése értelmében kiterjedt az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására és az intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezésekre, az indokolás helyességére és az eljárási szabályok megtartására, illetve - a Be. 590.§ (7) bekezdése szerint hivatalból - az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekre is.

Ennek során az a meggyőződése alakult ki, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás mentes a Be. 592.§ (1) és (2) bekezdéseiben megállapított megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az a vádlott védekezésével szemben álló részében is a bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény rendelkezéseinek megfelelően, azokat következetesen betartva, széles körben, a tényállás alapos és hiánytalan felderítéséhez szükséges mértékben folytatta le. Az ennek során feltárt és mérlegelési körébe vont bizonyítékokat külön-külön, illetve együttesen is a logika szabályainak megfelelően értékelte. Meggyőzően és igen részletesen adott számot ténymegállapításairól, különösen a vádlott védekezése elvetésének okairól, így indokolási kötelezettségének is messzemenően eleget tett.

A bizonyítékok értékelése körében kifejtett álláspontjával a másodfokú bíróság mindenben egyetértett. Ennek során helytállóan helyezkedett az elsőfokú bíróság arra az álláspontra, hogy a tanúk vallomása megcáfolta a vádlotti védekezést, így jogszerűen került sor annak elvetésére is.

Az ekként megállapított, és senki által nem sérelmezett tényállás a Be. 591.§ (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

E tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen vont következtetést a vádlott büntetőjogi felelősségére.

A vád tárgyává tett cselekmények jogi minősítése is mindenben megfelel a büntető anyagi jogszabályoknak. Így nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott cselekményeit a Btk. 200.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő, folytatólagosan elkövetett kerítés bűntettének, valamint a Btk. 192.§ (7) bekezdésében meghatározott emberkereskedelem előkészülete vétségének minősítette.

Helytállóan került sor az elsőfokú bíróság részéről a halmazati büntetési tétel, valamint annak

középmértéke megjelölésére; a törvény a vádlott cselekményeire kettő évtől tizennégy évig terjedő szabadságvesztés kiszabását rendeli el, melynek középmértéke nyolc évi szabadságvesztés.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket nagyjából helyesen állapította meg.

Szükséges volt ugyanakkor mellőzni a vádlott terhére rótt körülmények közül azt, hogy többszörös visszaeső. Ezzel szemben súlyosító körülményként kellett értékelni a terhére, hogy a többszörös visszaesői minőségét megalapozó elítélésein túl is többször volt büntetve, melyek során minden esetben szabadságvesztéssel sújtották.

További súlyosító körülmény, hogy vele szemben több okból is - az elkövetett cselekményekre irányadó büntetési tételkerettől eltérő - felemelt büntetési tételkeret irányadó (halmazati büntetés kiszabása, többszörös visszaesői minőség).

Emellett további súlyosító körülményként esett latba a vádlott terhére, hogy cselekményét más büntetőeljárás hatálya alatt követte el. Helyesen értékelte továbbá súlyosító körülményként a vádlott terhére az elsőfokú bíróság a folytatólagos elkövetésben rejlő fokozottabb társadalomra veszélyességet is.

Ezzel szemben helytállóan került sor igen kis nyomatékkal az egyik rész-cselekményre vonatkozó beismerő vallomásnak a vádlott javára történő figyelembevételére is.

Az ekként megállapított bűnösségi körülményekből a másodfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés arányban áll a cselekmény tárgyi súlyával, valamint a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességgel is. A törvényszék által alkalmazott jogkövetkezmény inkább enyhe, mint eltúlzott; a többszörisen büntetett előéletű, bűnözői életmódra berendezkedett vádlottal szemben a jóval a középmérték alatt meghatározott tartamú szabadságvesztés messzemenően méltányos, és az kellően szolgálja a büntetésnek a Btk. 79.§-ában rögzített céljait; az szükséges, de egyben elégséges is e célok eléréséhez. Ezért a másodfokú bíróság nem látott törvényes lehetőséget a büntetés enyhítésére.

Következésképpen az ezt célzó védelmi fellebbezések nem voltak megalapozottak.

Az ítélet tábla ugyanakkor nem értett egyet a törvényszéknek a büntető költség viselése körében elfoglalt álláspontjával.

Az elsőfokú bíróság a vádlottat - indokainak megjelölése nélkül - 113.860 forint büntető költség megfizetésére kötelezte.

A másodfokú bíróság ezzel szemben azt állapította meg, hogy az eljárás során mindösszesen 206.860 forint büntető költség merült fel. Ebből a vádlottat nem lehetett kötelezni a költségjegyzék 4-9., valamint a 16-19. sorszámai alatt feltüntetett költség megfizetésére, mivel azok nem a vádlott bűnössége körében merültek fel. Ezért a büntető költség e része - melynek összege 71.540 forint - a Be. 574.§ (3) bekezdése alapján az állam terhén marad.

A vádlottat terhelő büntető költség összege így helyesen 135.320 forint volt, melynek megfizetésére a másodfokú bíróság a Be. 574.§ (1) bekezdése alapján a vádlottat kötelezte.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság jogorvoslattel megtámadott ítéletét a Be. 598.§ (2) bekezdése alapján tanácsulésen eljárva, a Be. 606.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg az egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 605.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Észlelte, hogy a vádlottal szemben más ügyben kiszabott szabadságvesztés folytán megnyílt az összbüntetési eljárás lehetősége. Ennek érdekében az elsőfokú bíróságot a Be. 839.§ (3) bekezdésében meghatározott intézkedés megtételére hívta fel.

Pécs, 2018. december 18.

Dr. Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr. Hudvágner András s.k. előadó bíró,
Dr. Tóth Sándor s.k. bíró

A Zalaegerszegi Törvényszék 3.B.13/2017/29. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.I.48/2018/3. számú ítélete folytán - az abban írt változtatásokkal - a 2018. évi december hó 18. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

. Makai Lajos s.k.

a tanács elnöke